Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

8. Aarg. Nr. 11. *Den 1. Marts 1859.* Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Israels Væxt til en Nation.

(Fra „the Millennial Star.")

Efter at have skildret de tre Evangelii-Uddelinger, eller Huusholdninger, den mosaiske, den christne og de sidste Dages, kunde det maaskee være baade interessant og belærende at kaste et Blik paa Israels Udvikling til en Nation, og sammes Forhold til hine tre Huusholdninger.

Der er en medfødt Trang hos Menneskene til at dyrke og ære en høiere Magt. Dette er naturligt og rigtigt. Det er Aandens Fastholden ved den Usynlige, fra hvem den udgik. Det er den hemmelige, men for Verden, i dens nærværende uomvendte Tilstand, ubekjendte Forbindelse mellem den store Evige og hans levende, fornuftige Afkom. Det er den Tilbedelse og Ærefrygt, som den himmelske Orden kræver, og som den ufordærvede Natur med Glæde og Villighed yder; men Bedrag og Uvidenhed, som har faaet Indpas hos Menneskene, berøver Himmelen dens Ret ved at dyrke et indbildt Væsen, eller endog en svag Medskabning, i Stedet for den sande og levende Gud, som er nidkjær for sin Dyrkelse. I Forhold til som Mennesket gav efter for Satans Forførelse og vandrede bort fra det himmelske Lys, meddeelt ved Aabenbaring, indtog Mørket Lysets Plads i Menneskets Sind, indtil det forvildede sig i Selvbedragets og den egenkjærlige Uvidenheds Taage. Alligevel drev den medfødte Ærbødighed for et høiere Væsen Mennesket til at see sig om efter en Gjenstand for Dyrkelse, og hvadsomhelst der opvakte dets Frygt eller Beundring blev gjort til en Gud og tilbedet. Herfra skriver sig Afguderiet med alle dets fantastiske Barnligheder, aabenbare Urimeligheder og fornedrende Virkninger. Det er dette Princip, som bringer den stakkels uocultiverede Afrikaner til at bøie sig for sin Fetisch (Afgud) og gjøre næsten enhver Ting, som Ild, Vand, Lys, Træer, Slanger, Aber osv., til Gjenstand for Dyrkelse; Buddhisten i det østlige Asien til at nedkaste sig for et Menneske, i hvis Legeme han troer, at den Uendelige boer; Hindueren at ære sin Brahma og den Hær af Guddommeligheder, som udgjør hans tredive Millioner Guder; og det er det samme Princip, som faaer Christenhedens Millioner til at dyrke et ufatteligt og upersonligt Væsen som Gud.

Da Noahs Familie efter Syndfloden

udbredte sig paa Jordens Overflade og forøgedes i Antal og Vigtighed, begyndte de at afvige fra deres Fædres Veie samt tabte ved Ugudelighed den Forrettighed at have det sande Præstedømme og Aabenbaringens kostelige Gave; og, endskjøndt den storartede Tradition om Guds Magt, tilkjendegivet ved een Families Frelse, medens Resten af Menneskeslægten omkom, vedligeholdt hos dem en Slags Frygt for et høiere Væsen, dannede de sig selv Guder efter deres egne forvendte Begreber og Traditioner, efter at de havde tabt Kundskaben om den sande Gud. Nogle, hvoriblandt Melchisedek, holdt fast ved det sande Præstedømme med Nidkjærhed og Trofasthed, medens Mange, som efter Slægtfølgen vare Arvinger til denne Myndighed, vendte sig fra Lyset til Mørket og vandrede i Afguderiets mørke Taage.

Ud fra en saadan Familie kaldte Herren Abraham og sagde til ham: „Jeg er den almægtige Gud, vandre for mit Ansigt og vær fuldkommen. Og jeg vil gjøre min Pagt imellem mig og imellem Dig, og formere Dig ganske meget; og i Dig og i din Sæd skulle alle Jordens Slægter velsignes." At Gud bestemte denne Velsignen af Nationerne til at blive Tidsalderes Værk er klart af Udtrykket: „din Sæd;" og at forskjellige paafølgende Tidsafsnit vare bestemte dertil, maa ogsaa være indlysende for den, som overveier, at Gud i sin Forudvidenhed kjendte Evnerne og Anlæggene hos de forskjellige Personligheder, som han skulde lade fremtræde paa Handlingens Skueplads Tid efter anden for at fremme hans Planer og fuldbyrde Opfyldelsen af hans Forjættelser.

Abraham, adlydende Himmelens Kaldelse, „drog ud" fra sit Land og sin Slægt og fulgte Forsynets Veiledning. Velsignet paa sine Reiser med mange store og herlige Aabenbaringer, kundgjorde Gud ham, at af Aanderne i den evige Verden vare Nogle ædlere og visere end Andre, og bleve beskikkede til Styrere og Ledere, og bestemte til at komme frem paa Jorden, naar Guds Hensigter fordre det.

Iblandt disse ædle og forudvalgte Fornuftvæsener i den evige Verden var Abraham (see Abrahams Bog i Pearl of great Price,) og fra ham skulde et Folk udspringe, der skulde have Indflydelse paa Verden i alle tilkommende Slægter. Aarhundreder rullede hen; Abraham sov i Machpelahs Hule; Isaak og Jacob havde ogsaa betalt Naturens Gjeld; men hver af dem stadfæstede før sin Død ved Inspirationens Aand Forjættelserne, givne deres Fader. Joseph, den vise og dydige, den ædle og gode, — værdig Forfader til hans sidstedages Navne — havde opgivet Aanden og laae iblandt de Mægtige i Egypten, ventende paa den Tid, da hans Been skulde føres hen til det forjættede Arveland og nedlægges i hans Families Grav. Da begyndte Abrahams Efterkommere at føle, at Gud virker paa mange forunderlige og for Mennesket uforstaaelige Maader, for at tilveiebringe sine Hensigters Udførelse.

Opdragne i det fede Gosen, den rigeste Landsdeel af Egypten, formerede de sig og tiltoge i Styrke, indtil Pharao, frygtende deres voxende Magt, lagde Tyranniets tunge Jernhaand paa deres Skuldre, og de bleve nødte til at underkaste sig Slaveriets bittre Lod, lære Arbeidsomhed og Udholdenhed, stole paa deres egne Kræfter og udvikle hele deres Muskelstyrke, nødvendige Betingelser for et Folk, bestemt til at drage ud i Ørkenen, trænge ind i et fremmed Land, overvinde dets Indvaanere, og tage det i Besiddelse; og Forjættelserne til Fædrene paapegede tydeligen, at de maatte gjøre dette.

Forend vi gaae videre, vilde det ikke være af Veien at kaste et Blik paa nogle af Verdenshistoriens Begivenheder efter Syndfl-

floden, forsaavidt Fortidens Optegnelser gjør os bekjendt dermed.

Efter den bibelske Tidsregning kom Syndfloden i Verdensaaret 1656, og Israels Udgang af Ægypten i Verdensaaret 2493, givende et Tidsrum af 837 Aar for Noahs Familie at formeres og blive talrig i; og naar vi tage i Betragtning, at Menneskene dengang levede mere efter Naturens Love, og desaarsag besad større Aands- og Legemskraft til at avle og føde et sundere og talrigere Afkom end nu er Tilfældet, skulle vi ikke forundre os over det store Folkeantal, som var i een eller to af de store Magter, som den Gang fandtes.

Den første Regjeringsform var den patriarkalske, idet enhver Fader regjerede over sin egen Familie; og eftersom Familierne forøgedes i Antal og Indflydelse, blev denne Myndighed større, indtil opadstræbende og ærelystne Aander søgte at udstrække deres Herredømme og underlægge sig Andres Familier; derved opstod efterhaanden Konge- og Keiserdømmer og monarkiske Regjeringsformer.

De to mægtigste Riger af den tidligste Oprindelse indrømmes at have været Ægypten og Assyrien. Det første blev grundet af Menes, der formodes at være den samme som Misraim, Chams Søn; medens det andet antages at være grundet af Nimrod, Chams Sønnesøn. Være dette som det vil, men der anføres, at under hans og hans Søns, Ninus's, kraftige Regjering blev Assyrien en Stormagt, som ved Vold og Erobring udvidede dets Grændser og Indflydelse, medens det under Semiramis, Nini Dronning, opnaaede en neppe fattelig Storhed og Betydenhed. Nineve (opkaldt efter Ninus) og Babylon, Oldtidens store Stæder, vare forstørrede og udsmykkede i en Grad, som gjorde dem til Verdens Undere. Semiramis, ifølge Diodorus, anvendte alene paa Babylons Befæstelse og Forskjønnelse 2 Millioner Arbeidere, samlede fra alle Provindser i hendes vidtløftige Rige. Under hendes Eftertræder, Sønnen Ninyas, en magelig og til sandselige Lyster og Fornøielser hengiven Fyrste, aftog Riget i Betydenhed; ligeledes under hans Efterfølgere i tredive Generationer tabte det gradviis sin blændende Storhed, indtil Sesostris, Konge af Ægypten, (som antages at være den samme Pharao, der undertrykkede Israeliterne saa haardt) udstrakte sine Erobringer langt i Øst, underkastende sig Nationerne, og vendte hjem, belæsset med Krigsbytte fra sine Felttog. Efter hans Død opnaaede det assyriske Rige igjen sin forrige Storhed under kraftigere Herskere.

Lad os nu gaae lidt tilbage og optage Traaden af Ægyptens Historie. Efter at det havde reist sig i Storhed under Mene's og hans Eftertræderes Regjering, blev det eftertragtet af fremmede Erobrere. Det blev følgeligen angrebet af de omdragende Stammer fra Arabien eller Phoenicien og den større Deel af det underkastet deres Herredømme. I 260 Aar herskede de saakaldte Hyrdekonger over den skjønneste Deel af Landet, indtil de uddreves af Amosis, en anden ægyptisk Konge, der da regjerede saavel over den nedre Deel, kjendt som Gosen, som over den øvre Deel. Den Afsky, som Ægypterne havde for Mindet om disse erobrende Hyrdefolk (Nomader), vidste Joseph at vende til Bedste for sin Faders Huus, da han underviste Brødrene om, at de skulde sige Pharao — et fælles Navn for alle Ægyptens Konger — at de vare Hyrder, som levede af sine Hjorder, og derved sikkre dem Landet Gosen, riigt paa alle Naturens Frembringelser og den frugtbareste Deel af det saare frugtbare Land. De særegne Omstændigheder, der formaaede Patriarken Jacob til at drage ned til Ægypten, ere altfor vel bekjendte til at behøve nogen Gjentagelse her; men den Viisdom, der lagdes for Dagen i at

bringe Jacobs Huus i den nævnte fordeelagtige Stilling, er værd at lægge Mærke til. Ægypten var den Tid upaatvivleligen den mægtigste Nation, som fandtes, og var istand til at stille en uhyre Armee paa Benene baade til Erobring og Selvforsvar.

Under en saadan Magts beskyttende Vinge kunde Israels Familie voxe og formeres, uskadte af Krigens Stormvinde, der vedvarende brød ud over Stamme og Nation, medens deres Beskjæftigelse, forhadt af deres beskyttende Naboer, sikkrede dem for at blive kaldte til at deeltage i deres Naboers krigeriske Foretagender. Saaledes udarbeider den Almægtige undertiden de vigtigste Følger ved de tilsyneladende simpleste Aarsager og naturligste Midler.

Ægypten var ogsaa mægtig i Kundskab — saavel i Præstedømmets forvendte Kræfter, hvorved Magierne søgte at kappes med Himmelens Magt, som i Kunster og Videnskaber — Kundskab i at bygge mægtige Stæder, som Theben med sine 100 Porte, opstable uhyre Pyramider, der endnu efter Aartusinder staae som Verdens Underværker, opreise storartede Templer, hvis Ruiner endnu slaae Tilskueren med Beundring, og construere Labyrinter, hvilke overraske de Besøgende fra andre Lande Aarhundreder efter.

Under en saadan mægtig Nation, og i et saadant frugtbart Land, var et passende Sted for Guds udvalgte Folk at voxe og forøges. Det var Stedet for Israels store Anfører at erhverve sig Kjærnen af al menneskelig Kundskab, hvilken, understøttet ved den himmelske Inspiration og Omgang med Guddommen, gjorde ham skikket til at bære den ophøiede Stilling, han skulde indtage som Aabneren af en stor Evangelii-Uddeling, Grundlæggeren af en mægtig Huusholdning, Lederen af Herrens Hærskarer og Lovgiveren for et Folk, hvis nationale Skjebne skulde faae en varig Indflydelse paa alle efterfølgende Tidsaldere.

Tiden var kommen for Aabningen af et nyt verdenshistorisk Afsnit. Nationerne havde uvitterligen fremmet Herrens Planer. Formuende, mægtige og kundskabsrige, havde de beskyttet Israels Sæd, indtil den blev et mægtigt Folk. Da toge Tingene en anden Vending. Tyranni og Undertrykkelse bleve satte i Gang for at gjøre Slaveriet utaaleligt for Hebræerne, saa at de kunde lære at sætte Priis paa Friheden, længes efter den, og kjæmpe for Befrielse. Timen var kommen, at Israel skulde indtage en anden Stilling; og for at iværksætte det, opreistes en Mand — een af hine ædle, i den himmelske Verden forudvalgte Mænd, som Gud viste Abraham i det himmelske Syn, da Fremtidens Begivenheder afsløredes for ham.

Moses, Israels Lovgiver, var en mærkværdig Mand, og hans Historie forunderlig og riig paa Begivenheder. Frelst fra en tilsyneladende Død i Barndommen ved en ægyptisk Prindsesses Barmhjertighed, opfødt af sin egen Moder, under Skin af en leiet Amme, og opdragen i Glandsen af et prægtigt Hof, levede han i fyrretyve Aar i denne ophøiede Omgivelse, og oplærtes af de lærde Viismænd i deres Kunster og Videnskaber, indtil han, oprørt ved een af sine Landsmænds Mishandling, tog denne i Forsvar, kom derved til at dræbe en Ægypter og maatte søge sin Redning ved Flugten. Han søgte ud i Midians Ørkener, hvor han i fyrretyve Aar var Overhyrde for Jethros Hjorde, og der havde han Tid og Leilighed nok til at grunde paa sit Folks Forurettelser, og beredes for den store Gjerning, som var ham bestemt, endskjøndt han endnu ikke vidste det. Endelig, da Tiden var inde for Aabningen af en nye Uddeling, kaldte den Almægtige paa ham, bød ham at lægge Hyrdestaven til Side og gribe

Anførerens Commandostav, udrustede ham for det høie Kald ved den Hellig-Aand og Præstedømmets Myndighed og Magt, og sendte ham ud fra Ørkenen til igjen at blande sig i det bevægede Livs Tildragelser.

Det var nødvendigt at iføre ham med overordentlig Magt, saa at han kunde overgaae de ægyptiske Vise i deres Kunster, og indgyde Israeliterne Tillid til ham som deres Anfører. Udrustet med denne Magt og ledsaget af Aaron, fremstillede han sig for sit Folks overmodige Tyran, og forlangte af ham den Gunst, at Israel maatte drage ud, idet han ledsagede sin Anmodning med Beviser paa en saadan Magt, som rystede Ægypternes Stolthed og Overtro. Plage fulgte hurtigt paa Plage, indtil den overmodige Monark var nødt til at give efter, da det vilde Sorgensskrig gjenlød over det ganske Land, at alle Førstefødte vare rammede af Døden.

Israels Udgang af Ægypten, deres Tog gjennem det røde Hav, og de Undergjerninger, der skete for deres Skyld, ere for vel bekjendte til at behøve nogen Omtale her. Aabningen af den nye Uddeling eller Huusholdning var begyndt. Efter at de vare førte ud i Ørkenen og der organiserede, forsøgte Herren ved Moses at overdrage til dem Frihedens fuldkomne Lov, eller Saliggjørelsens og Kraftens Evangelium med tilhørende Præstedømme og Ordinantser; men formedelst deres Afguderi og Gjenstridighed forspildte de det høie Privilegium, og modtog i Stedet en forberedende Huusholdning, med dertil hørende Tvangslove, der ligesom en „Tugtemester skulde bringe dem til Christum," eller med andre Ord, berede dem for en tilkommende Tids Evangelii-Uddeling. Enhver Synd medfører Straf, og enhver opfyldt Pligt bringer Velsignelse og Belønning, saavel her som hisset. Israeliterne forspildte ikke alene den Rettighed at have den evangeliske Lov og Huusholdning, men den Slægt af dem, som Gud havde udfriet af Ægypten, udelukkedes fra at komme ind i det forjættede Land. Den mosaiske Uddeling var i Sandhed en ny Æra (et mærkværdigt Tidspunkt) — Gud uddeelte til Mennesket et riigt Fond af Kundskab, Oplysning og Magt, og gjorde den Sandhed indlysende, at direkte Forbindelse med den evige Verden, ved Englesendelse og Aabenbaring og det sande Præstedømmes Gjengivelse, er uundgaaelig fornøden, naar der skal aabnes nye Tidsafsnit i Guds Huusholdning, eftersom den alene kan have en afgjørende Virkning paa Menneskeslægtens timelige og evige Vee og Vel.

Endskjøndt Israeliterne ved sin afgudiske og rebelske Charakteer gjorde sig uværdig til at nyde det fulde Maal af de Velsignelser, som skjenkes de Værdige, viste dog den Almægtige, ved hiin Uddeling, paa en praktisk Maade, at Theokratie (Guds umiddelbare Regjering) er den eneste Regjeringsform, som er i Stand til at skjenke de Regjerede sand Lyksalighed. Vi vide Alle, at Lyksalighed er Livets store Formaal; men som den er ufuldstændig uden Ophøielse, saa følger deraf, at Kundskab om Maaden, hvorpaa saadanne Velsignelser kunne erholdes, er af høieste Vigtighed for Mennesket.

At Theokratie er den eneste Regjering, under hvilken saadanne Velsignelser kunne erholdes, beviser tilfulde Israels Historie. De vare et frit, ophøiet og velsignet Folk, saalænge de adlød Himmelens Veiledning; men derimod bleve de underkuede af fremmede Magter og gjorte elendige, da de vare ulydige og oprørske mod Gud.

Eftersom et Theokratie, eller Guds umiddelbare Regjering, ikke kan existere uden direkte Forbindelse med det regjerende Overhoved, saa følger det ligerviis af sig selv, at umiddelbar Aabenbaring maa gives og adlydes, dersom Undersaatternes Lyksalighed og Velfærd skal fremmes.

Den mosaiske Huusholdning var i saa Henseende en Typus for de tilkommende større Huusholdninger — saavel den christne som de sidste Dages — formedelst hvilke Verden skulde blive frigjort fra det Ondes Magt og velsignet med alt Det, som kunde gjøre dens Indvaanere store og lyksalige. Hine, som i de foregaaende Uddelinger gjorde sig uværdige til den høiere Kundskabs Lys og Frihed og de dermed følgende Privilegier, bleve paalagte en streng og ubøielig Lovs Aag til Advarsel for Alle, som i Tidens Fylde skulde blive begunstigede med Rigets Evangelium. Om dette sang og talte Fortidens inspirerede Mænd, og med Troens Øie skuede de ned igjennem Tidsaldrene, til den Tid, da Lyset skulde frembryde over Zion, og gjennemtrænge Mørket, der, som Esaias i sit 60de Capitel siger, skulde skjule Jorden, og fordrive den Dumhed, som havde omtaaget Folkenes Sind.

Beretningen om den mosaiske Huusholdning og dens Virkninger var en stor Lectie for dem, som levede ved Christi første Komme, og burde ogsaa være det for dem, som nu leve, fordi Christi anden Tilkommelse nærmer sig. Den samme Aarsag vil frembringe de samme Virkninger. De, som nu annamme og adlyde Rigets Evangelium, og ere trofaste indtil Enden, skulle vorde frelste og arve Velsignelserne; da derimod de, som foragte og forkaste det, ville med Tiden finde, at man ikke ustraffet kan trodse Guds Villie eller modsætte sig hans Hensigters Udførelse; thi de Gjenstridige skulle ikke arve med Rigets Børn.

Joseph Smiths Levnetsløb.

Mai 1838. (Fortsat fra Side 160.)

8) „Kunne I opreise Døde?" Nei, ingen Mennesker, som nu leve, ei heller som nogensinde levede; men Gud kan opreise Døde, om han end bruger Mennesket som et Redskab dertil.

9) Hvad Tegn fremfører Joe Smith som Beviis for sin guddommelige Mission?" De Tegn, som Gud behager at lade ham fremføre, eftersom han i sin Viisdom anseer det for gavnligt, for at han kan dømme Verden efter sin egen Plan.

10) „Var ikke Joe Smith en Skattegraver?" Jo, men det var aldrig noget lønnende Arbeide, da han kun fik fjorten Dollars om Maaneden derfor.

11) „Stjal ikke Joe Smith sin Kone?" Spørg hende selv; hun var intet Barn, og kan svare for sig selv.

12) „Maae Mormonerne aflevere deres Penge, naar de blive Medlemmer af hans Kirke?" Der forlanges kun, at de bære en forholdsmæssig Deel af Kirkens Udgifter og de Fattiges Underholdning.

13) „Ere Mormonerne Abolitionister?" Nei, med mindre Folkets Befrielse fra Præstevældet, og Præsternes Befrielse fra Satans Magt skulde benævnes saaledes; men vi troe ikke paa Rigtigheden af Negernes Frigivelse uden videre.

14) „Opægge I ikke Indianerne til Krig og til at foretage Plyndringer?" Nei, og de, som berettede denne Historie, vidste, at den var falsk, førend de satte den i Omløb. Disse og lignende Historier ere blevne bundne Folket paa Ærmet af Præsterne, og dette er Aarsagen til, at vi aldrig søgte at besvare dem.

15) Døbe Mormonerne i Joe Smiths

Navn?" Nei; men om de gjorde, vilde den være ligesaa gyldig som den Daab, de secteriske Præster forrette.

16) „Dersom Mormonlæren er sand, hvorledes gaaer det saa alle dem, der ere døde, siden Apostlernes Dage?" Alle de, som ikke have havt Anledning til at høre Evangeliet, og til at blive forrettet for af en inspireret Mand i Kjødet, maae høre det sidenefter, førend de kunne faae deres endelige Dom.

17) „Siger ikke Joe Smith, at han er Jesus Christus?" Nei, men han kalder sig hans Broder, hvilket alle Hellige fordum og nu have gjort. Matth, 12, 49. 50. „Og han rakte sin Haand ud over sine Disciple og sagde: See, min Moder og mine Brødre; thi hvo, som gjør min Faders Villie, som er i Himlene, den er min Broder og Søster og Moder."

18) „Er der Noget i Bibelen, som berettiger Eder til at troe paa Aabenbaringer i disse Dage?" Findes der Noget, som ikke berettiger os dertil? Om saa er, have vi endnu ikke været istand til at finde det.

19) „Er ikke den hellige Skrift fuldstændig?" Hvis den er, er der en stor Mangel ved den; thi ellers vilde den underrette os derom.

20) „Hvad er Begyndelsesgrundene i Eders Reliligion?" Begyndelsesgrundene i vor Religion er Apostlernes og Propheternes Vidnesbyrd om Jesus Christus, at han døde, blev begraven, opstod tredie Dag og opfoer til Himmelen; alt Andet, som henhører til vor Religion, er kun Tillæg til disse. Men i Forening med disse troe vi paa den Hellig-Aands Gave, Troens Kraft, Nydelsen af aandelige Gaver, eftersom Gud vil uddele dem, Gjenoprettelsen af Israels Huus og Sandhedens endelige Triumph.

Jeg publiserede foregaaende Svar, for at spare mig det Bryderi at gjentage det samme utallige Gange.

Onsdagen den 9de. Jeg bivaanede James Marsh's Begravelse og efterkom Opfordringen at holde en Tale i den Anledning.

Torsdag den 10de. Jeg lyttede til et Foredrag af Præsident Rigdon om vor Nations Politik; hvilket Foredrag holdtes i Skolehuset i Stadens sydvestlige Qvarteer for en stor Folkeforsamling fra alle Sectioner af Countiet, og ligeledes fra andre Countier. Endskjøndt Præsident Rigdon var stærkt forkjølet og hæs, var han dog i Stand til, understøttet af Guds Aand, at tydeliggjøre den Politik, som de føderale og demokratiske Partier havde fulgt, lige siden deres Opkomst i Landet indtil nærværende Tid, saa at de Tilstedeværende kunde gjøre sig et klart Begreb derom; idet han gav Sagen en upartisk Drøftelse paa begge Sider. Dette Foredrag blev holdt i Anledning af en partisk Valgtale for det føderale Parti af General Wilson paa det samme Sted for kort Tid siden; og som de Sidste-Dages Helliges Kirkes Politik i Almindelighed var demokratisk, syntes det ønskeligt at høre en Forklaring over begge Partiers Principper; og jeg blev ogsaa høiligen tilfreds med samme.

Fredagen den 11te. Jeg var tilstede ved William E. McLellins og Doctor McCords Forhør for Biskops-Retten, angaaende deres Overtrædelse.

McCord sagde, at „det gjorde ham ondt, at Raadet skulde uleilige sig for hans Skyld, thi han havde agtet at udgaae af Kirken, førend han forlod Stedet. Han havde ingen Tro til Guds Værk eller paa hans Prophet, og vilde gaae sin egen Vei." Han gav op sit Kaldsbrev og gik bort.

William E. McLellin anførte omtrent det samme, som McCord, og sagde, at „han havde ingen Tillid til Kirkens Over-

hoveder, idet han troede, at de havde overtraadt, og vare ude af den rette Vei, som Følge deraf havde han ophørt med at bede og holde Guds Bud, og tilladt sig selv at følge sine egne Lyster og Begjæringer; men da han havde hørt, at det øverste Præsidentskab havde gjort et almindeligt Forlig og anerkjendt deres Synder, begyndte han at bede igjen osv. Da jeg spurgte ham, hvorpaa han grundede disse Angivelser, sagde han, at „han selv ikke havde seet noget Urigtigt, men han havde dømt efter Rygter."

Løverdag den 12te. Præsident Rigdon og jeg vare tilstede i Høi-Raadet for at fremsætte til dets Overveielse vor timelige Stilling.

Vi tydeliggjorde for Raadet vor Stilling angaaende vore Familiers Underholdning og det Forhold, vi nu stode i til Kirken, idet vi i otte Aar havde opoffret vor Tid, vore Talenter og vor Eiendom i Kirkens Tjeneste, og vare bragte saa at sige til Bettelstaven; og eftersom det fremdeles udfordredes, at vi skulde arbeide for Kirken, syntes det at være nødvendigt, at at Noget skulde blive gjort af Kirken til Underholdning af vore Familier, ellers vare vi nødte til selv at gjøre det ved vort eget Arbeide; og om Kirken siger til os: „hjælper Eder selv," vi ville takke dem og strax gjøre saa; men om Kirken siger: „tjener os," saa maa nogen Foranstaltning gjøres for vor Underholdning.

Raadet tog Sagen under Overveielse og paalagde Biskoppen at overlade til Præsidenterne Joseph Smith junior og Sidney Rigdon, hver et Stykke Jord paa 80 Acres af Kirkens Marker, stødende til Statsjorderne; beskikkede endvidere tre af dets Medlemmer, nemlig George W. Harris, Elias Higbee og Simeon Carter som en Committee til at raadslaae med nævnte Præsidentskab om Erstatningen af deres Arbeide, indeværende Aar, ikke for deres Prædiken af Guds Ord, eller for sammes Modtagen ved Aabenbaring, ei heller for de Helliges Underviisning i Retfærdighed, men for deres Arbeide med Udgivelse af Kirkens Skrifter, Oversættelse af de gamle Optegnelser, og saa videre. Committeen bestemte, at Præsidenterne Smith og Rigdon skulde faae et vist Beløb som en retfærdig Erstatning for deres ydede Tjeneste i Aar.

Søndagen den 13. Ældste Reynolds Cahoon prædikede om Formiddagen. Og om Eftermiddagen holdt Præsident Rigdon en Jordefærdstale over afdøde Swain Williams, Søn af Frederic G. Williams.

Mandag den 14de tilbragte jeg med at pløie min Have, medens Ældste Rigdon beredte og corrigerede Noget for Trykken. Ældste Harlow Redfield ankom fra Kirtland, Ohio.

Fredag den 18de. Jeg forlod Far West i Selskab med Sidney Rigdon, T. B. Marsh, D. W. Patten, Biskop Partridge, E. Higbee, S. Carter, Alanson Ripley og mange Andre, i den Hensigt at besøge det nordlige Country og udlægge en Stav af Zion, udsee Nedsættelsessteder, tage Claims paa samme for at lette Indsamlingen af de Hellige, til Gavn for de Fattige og for Opbyggelsen af Guds Kirke. Vi reiste til Mundingen af Honey Creek, der er en Arm af Grand River, hvor vi leirede os for Natten. Vi passerede en Strækning af yndigt Land, hvoraf Størsteparten er Prairie (Græsslet, skovløst Land) tætbevoxet med Græs og forskjellige Planter og vrimlende af Vildt, som Dyr, Kalkuner, Høns, Elsdyr osv. Vi opdagede en stor sort Ulv, som min Hund gjorde Jagt paa, men den undslap os. Vi have Intet at frygte ved at leire os under aaben Himmel undtagen Klapperslangen, som findes paa dette Land, endskjøndt de ikke ere talrige. Vi slap vore Heste løse og lod dem græsse paa Prairien.

Løverdag den 19de. Vi nedtog vore Telte imorges og dannede en Marschlinie, satte over Grand River (den Store Flod) ved Mundingen af Honney Creek og Nelsons Færgested. Grand River er en stor, skjøn, dyb og rivende Flod under dens Stigen om Foraaret, og vil udentvivl kunne befares af Dampbaade og andre Flodfartøier; og ved Mundingen af Honey Creek er en fortræffelig Havn og et godt Landingssted.

Vi fortsatte vor Reise langs med Floden fordetmeste i Skovland omtrent 18 Mile, da vi ankom til Oberst Lyman Wight's, som boer ved Foden af Tower Hill (et Navn jeg gav den som Følge af et gammel nephitisk Alter eller Taarn, hvor vi leirede os for Sabbaten).

Om Eftermiddagen tog jeg op ad Floden en halv Miil til Wights Færgested, ledsaget af Præsident Rigdon og min Skriver George W. Robinson, for at udvælge og claime en Plads til at anlægge en Stad paa, nær nævnte Færgested i Davis County, 60de Township, Ordningsnummerne 27 og 28, og Sektionerne 25, 36, 31 og 30, som Brødrene kaldte Spring Hill, men som af Herrens Mund benævntes Adam-ondi-Ahman, fordi, sagde han: det er Stedet, hvor Adam skal komme at besøge sit Folk, eller hvor den Gamle af Dage skal sidde, som sagt er af Propheten Daniel.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Marts.

De Ældstes Indflydelse. Alle Mennesker besidde, ifølge deres Organisation som Fornuftvæsener, en vis Grad af Kraft, der sætter dem i Stand til at udøve en større eller mindre Indflydelse over deres Medmennesker; men hvor Faa ere der, som retteligen forstaae at bruge denne Indflydelse til deres egen og Andres Frelse! Der gives ingen Classe af Mænd i Verden, paa hvem saa stor Ansvarlighed hviler i denne Henseende, som paa Israels Ældste. Det er deres Pligt paa enhver rigtig og med Guds Lov overeensstemmende Maade at vinde Indflydelse iblandt Menneskene og bruge denne Indflydelse til at fremme deres aandelige og timelige Vel; med eet Ord: det tilkommer de Ældste at være „snilde som Slanger og eenfoldige (uskyldige eller fromme) som Duer." Matth. 10, 16.

Mange af de Ældste, som kaldes til at gaae ud i Verden, ere unge og uerfarne i dens Manerer, Skikke og Fremgangsmaader. Det bliver derfor deres Pligt at sætte sig ind i Menneskenes Anskuelser, Følelser og Fordomme, og gaae dem i Møde paa en sømmelig og med deres Kalds Værdighed overeensstemmende Maade, for derved saa meget mere at kunne være dem til Nytte. Dog hænder det sig desværre undertiden, at enkelte Ældste forsømme at iagttage Viisdom baade i Tale, Opførsel og Handlemaade, men gaae frem i modsat Retning og Aand, enten af Uvidenhed, eller ogsaa fordi de forsømme eller glemme givne Raad og Advarsler, ja, ere ligegyldige for deres høie Kald, og ikke agte paa dets Vigtighed. Saadanne gaae endog saavidt, at de forglemme Helligheden af det Præstedømme, der er lagt paa dem, blande sig med Verden og dens Daarligheder, tabe sin Indflydelse iblandt de Hellige og deres Medmennesker, og istedetfor at blive Andre til Hjælp og Opbyggelse, blive de til Anstøds-

stene og Forargelsesklipper. Israels Ældste skulde aflægge al letsindig Tale og Opførsel, alle forfængelige Tanker og overdreven Latter (see Pagtens Bog Side 44, 19. 101, 4.) og i alle Ting opføre sig med den Værdighed, som sømmer en Herrens Tjener, og som kan give et godt Exempel og bevirke en god Indflydelse.

Præsident Brigham, talende om Fornøielser og Adspredelser, siger med Bestemthed: „Jeg gjentager, at det er ikke Eders lovlige Ret at deeltage i nogen Fornøielse, indtil I have opfyldt Eders Pligter og erholdt Kraft fra Gud til at modstaae alle onde Aander, som monne anfalde Eder og forsøge at lede Eder paa Afveie. I kunne aldrig erholde mit Bifald til at foranstalte nogle Forlystelser, indtil I kunne styre og regjere Eder selv ved Herren vor Guds Aand. Hører det, alle I Sidste-Dages Hellige!" Naar en saadan Advarsel behøves for de Hellige hjemme, hvor meget mere er den ikke anvendelig paa de Hellige i Adspredelsen, hvor saa meget Ondt omgiver dem, og hvor Verdens Blikke vogte paa dem for at udtyde den mindste Omstændighed til det Værste?

Herrens Tjenere bør derfor afholde sig fra alt det, som kan svække deres Anseelse og Indflydelse; og den, der ikke iagttager disse Raad, vil ikke alene skade sig selv, men ogsaa dem, han er sendt til at arbeide iblandt, saavel som den Sag, han har viet sig til.

Vi haabe, at disse faa Bemærkninger ville vorde til Gavn for unge Ældste, som ere kaldte til at arbeide i Viingaarden, saa at de ville bestræbe sig for at vise i hele deres Forhold og Omgang baade med Hellige og Verden, at de agte deres Stilling og ere i Besiddelse af den ædle Aand, som bør udmærke dem, der ere kaldte til at være Evangeliets Forkyndere og Udbredere.

At søge Raad.

(Fra „the Millennial Star.")

Der har været en heel Deel skrevet og prædiket om at adlyde Raad — eller Nødvendigheden for de Hellige til at efterleve givne Instruktioner, og naar de ere uvisse om, hvorledes de bør handle, da at søge Raad hos rette Vedkommende. Dette Emne er saa vidtløftigt, omfattende og magtpaaliggende, at det ikke er af Veien ofte at tale derom, for at det kan blive retteligen forstaaet.

Som Hellige ville vi paa een Side lære den bydende Nødvendighed at blive veiledte af Præstedømmet i Livets vigtige Anliggender, og erfare, at vi ved en saadan Fremgangsmaade blive velsignede; medens vi paa den anden Side ville erfare, at dersom vi forsømme at søge eller adlyde Raad, ville utallige Onder og Ulykker flyde deraf.

Mennesket blev frembragt her paa Jorden med sin udødelige Aand omgiven af den grovere Materie. Uvidende om sit eget Væsen og dets endelige Bestemmelse, er han udygtig af sig selv til at opnaae det Kundskabsmaal, som er nødvendigt for en fremtidig Ophøielse, med mindre han er lærvillig og holder sig nær til Kundskabens Træ, plantet af Guddommen iblandt Menneskenes Børn, formedelst hans Præstedømme, gjennem hvilket han aabenbarer

sin Villie. Dette har været Sandhed til enhver Tid og vil vedblive at være det, saalænge vor nærværende Organisation vedvarer, fordi det er ved Kundskab, at vi kunne blive ophøiede; og ved den voxende Kundskab, underkastende os Retfærdighedens Fordringer, kunne vi sikkre vor Ophøielses Vedvaren. Derfor maae vi lade os veilede ved ethvert Trin paa den himmelske Bane. Jesus selv naaede ikke Ophøielse uden ved Lydighed og Underkastelse under sin himmelske Faders Villie. Uden Guds Aabenbaringer kunde vi aldrig have kjendt eller forstaaet Evangeliets første Grundsætninger; uden at følge Raadet til at antage og adlyde sammes Fordringer kunde vi ingensinde have erfaret de mangfoldige og herlige Velsignelser, som ledsagede vor Antagelse af samme. Men denne vor Lydighed mod de første Principer var kun Forberedelsen til at erholde fremtidige Velsignelser paa samme Betingelse.

At Gud er Kilden, hvorfra al Kundskab udgaaer, og at Agtpaagivenhed paa deres Ord, der drikke dybt af den Kundskab, som kommer af Inspirationens Væld, er den sikkreste Veiledning, forstodes og virkeliggjordes af ethvert Folk, som dyrkede Gud ifølge hans Aabenbaringer og levede i Lydighed mod de Bud, han gav.

Efter hans Tjeneres Ord bleve Stæder opreiste og nedstyrtede, Armeer ødelagte, Krige erklærede, Lande og Herredømmer deelte, Uenigheder afgjorte, Hustruer erholdte, og alle de forskjellige Anliggender i Livet ordnede. Guds Tjenere vare i Virkeligheden den styrende Magt i alle Ting der, hvor Gud blev æret, og hans Love agtede.

Vi have et mærkværdigt Exempel paa Iagttagelsen af dette Princip i gamle Israel i Beretningen om Sauls Salvning til den kongelige Magt. Udsendt af sin Fader til at opsøge de bortkomne Aseninder, og ikke findende dem, overtalte hans Dreng ham til at søge Raad hos en Guds Mand om hvad Vei de skulde gaae. Drengen sagde til Saul: „Kjære, see, der er en Guds Mand i denne Stad, og han er en æret Mand, alt det, han siger, kommer visseligen til at skee; lader os nu gaae derhen, maaskee han kundgjør os Noget om den Vei, vi skulle gaae." Saul gjorde ikke nogen Indvending, eller kom frem med den Grund, at det var en altfor ubetydelig Sag at lægge frem for en Guds Mand; men som et Beviis paa, at en saadan Fremgangsmaade var sædvanlig, spurgte han blot, hvad Skjenk de kunde give Propheten, naar de besøgte ham. Det er værd at læse den hele Beretning i 1ste Samuels 9de Capitel. Det samme Princip er tydeliggjort i Præsten Jethros Raad til Moses, at han skulde organisere Israels Leier i Compagnier, og sætte saadanne Mænd til at præsidere over samme, som vare fulde af Viisdom og Guds Aand.

Moses forsmægtede af det uoverkommelige Arbeide at give Raad til den Mængde, som dagligen trængte sig frem til ham; hvorfor han, følgende sin Svigerfaders praktiske Raad, stillede Mænd til at præsidere over Folket — Hovedsmænd over Tusinde, over Hundrede, over Halvtredsindstyve og over Ti — *Ældster i Israel*, til hvem Folket henvendte sig om Raad i sædvanlige Tilfælde, og alene de sværere Sager fremførtes for Moses. Dette var een af de vise Anordninger, hvormed han styrede og regjerede Folket. Vi forstaae Viisdommen af denne Anordning og Nødvendigheden af at søge Raad hos de Mænd, som ere retteligen beskikkede til at styre og lede Guds Folk.

Da Guds Kirke i disse de sidste Dage blev organiseret, blev Propheten Joseph paa samme Maade overlæsset ved Byrden af den Mængde Hellige, som søgte til ham for at faae Underviisning, Aabenbaring og Raad. Men da Gud lod ham lægge

Præstedømmet paa Mænd, som bestræbte sig for at ære deres Kaldelse, hvilede ogsaa Raads- og Viisdomsaanden paa dem. Eftersom nu Kirken tiltog i Antal og Tjenesten krævede det, lagdes Præstedømmet paa alt Flere, der ogsaa, i Forhold til deres Trofasthed, have erfaret, at Aanden staaer dem bi baade i at raade og veilede de Hellige paa Pligtens Sti, og at uddele Livets og Saliggjørelsens Ord til Verden.

Vi ere dog altfor ofte tilbøielige til først at raadspørge os selv; og naar vi hos os selv have besluttet, hvorledes vi ønske at handle, søge vi siden Præstedømmets Raad. Hænder det da, at det givne Raad stemmer overeens med vore egne Ønsker, saa ere vi tilfredse med Gud og Præstedømmet; men skulde det Raad, vi faae, være aldeles modsat vore egne Ønsker, hænder det undertiden, at vi blive misfornøiede, og bestemme os alligevel til at handle efter vore egne Beslutninger, anseende dem for at være de bedste. Følgerne af en saadan Handlemaade ere sædvanligviis uheldbringende, idet Guds Velsignelse ikke ledsager de Egenraadiges Foretagender. Nogle af dem tabe Evangeliets Aand, lide Skibbrud paa deres Tro og forspilde deres Ophøielse og Salighed. Det er ogsaa en Slags Bespottelse mod Gud at raadspørge ham gjennem hans Præstedømme, efter at vi have opgjort med os selv, hvorledes vi agte at handle. Vi ere frie Væsener, og kunne handle paa vort eget Ansvar, og dersom vi foretrække at gjøre det, og bære Følgerne, vilde det være urigtig at forlange, at Præstedømmet skulde bifalde, hvad vore egne Indfald foreskrive os, eller hvad Aanden hos dem vidner ikke er til vort sande Gavn.

Hvor Mange have ikke bitterligen maattet angre en uviis Fremgangsmaade, og ønsket sig tilbage i en saadan Stilling, at de kunde handle efter givne Raad; men for seent er som oftest forspildt. Saadanne Tilfælde burde være advarende Exempler for os, at vi ikke skulle støde an mod Ulybighedens Skjær, Grunde og Banker og lide Skibbrud.

Der gives dem af de Hellige, som aldrig raadspørge Præstedømmet i noget Anliggende, men, ligesom i den sekteriske Verden, ansee Præstedømmet blot som Mænd, der ere beskikkede til at prædike og administrere Ordinancerne, uden at have Ret til at give Raad og Underviisning. De, som tænke saaledes, om de end kalde sig Hellige, have aldrig nydt Tilfredsheden og Velsignelsen af at følge Herrens Tjeneres Veiledning; de kunne heller ikke have Evangeliets sande Aand, og ere fremmede for Rigets almindelige Vel. De vide ikke, hvad Gud formaaer ved sine valgte Redskaber, og heller ikke have de opfattet hvad Pagt de gjorde med Gud i Daaben. Saadanne vilde gjøre vel i at studere Ordenen i Guds Rige, og blive bekjendte med Herrens Bud, Befalinger og Aabenbaringer og lære at agte og adlyde sine Veiledere.

Der gives ogsaa dem, der tilsyneladende søge Raad, erklære sig beredvillige til at følge dem, medens de i Virkeligheden følge deres eget Hoved, og kun søge Raad for at bevare det ydre Skin. Saadanne staae paa Randen af en Afgrund, og da de ikke have den rette Støtte, ere de let udsatte for at miste sit Fodfæste og styrte ned i Fordærvelsens Dyb.

Det er en farlig Ting at gjækkes med Himmelens Magter; det er uhelligt og uviist, og at sørgelige Følger flyder deraf, lærer Erfaring. Baade Unge og Gamle, baade Mænd og Qvinder behøve Raad, Underviisning og Veiledning saavel i aandelig som i timelig Henseende, og som Ordsproget siger: „Ingen er for gammel til at lære," saa har Gud netop derfor indstiftet de forskjellige Embeder, og beskikket de forskjellige Embedsmænd i sin Kirke til de Helliges Fuldkommengjørelse, see

Ephes. 4, 11—13; 1 Corinth. 12, 28; og udruster dem med de forskjellige aandelige Naadegaver, som ere fornødne, see 1 Corinth. 12, 4—13. De Hellige kunne ikke blive fuldkommede, uden at være nævnte Regjeringsorden underdanige og lydige.

Da Evangeliet er et Net, som fanger alle Slags Fisk, som Skriften siger, saa vil der ogsaa i Christi Kirke være saadanne Individer, paa hvem alle gode Raad og Formaninger ere spildte, og som, naar de sidde under Herrens Tjeneres Røst, aldrig tage til sig hvad Aanden giver, men troe, at det er anvendeligt paa alle Andre, undtagen paa dem selv. Saadanne ere i samme Tilstand, som Verden er i ved at forkaste Evangeliet. De ere blinde for deres eget Vel, og forkastende det, som tilbydes dem, bedrøve de Aanden, der tilsidst unddrages dem, og de overlades til at smage de bittre Følger af deres egen Daarlighed.

Anderledes er det med dem, som søge, modtage og følge Guds Raad. Deres Liv forsødes ved Himmelens Velsignelse; deres Bestræbelser krones med Fremgang; og med Glæde og Tilfredshed vandre de fremad paa Veien til Liv og Ophøielse. Intet Bud forekommer dem for tungt; ingen Byrde for svær; ingen Forsagelse eller Opoffrelse for stor; de hengive sig aldeles til deres himmelske Faders Styrelse, og han belønner dem ved sit Bifald, oplyser deres Forstand ved sin Aand, kraftiggjør deres Villie til det Gode, styrker dem i Prøvelsens og Fristelsens Time, og leder dem gjennem den jordiske Prøvestand, indtil de have seiret og kunne erholde den forjættede Krone.

Lader os derfor være vise og forstandige, aldrig forsømme at søge Raad itide, og efterleve samme, paa det vi maae erhverve os Herrens og hans Tjeneres Bifald.

Blandinger.

Der hersker for Nærværende en stor politisk Bevægelse i Italien, hvis undertrykte og tyranniserede Indvaanere længes efter at afkaste deres Aag, og opnaae større politisk Frihed, hvis Aarsag deres Øine i saa Henseende ere rettede paa den liberale Konge af Sardinien, Victor Emanuel, hvem de haabe skal blive Frihedens Forkjæmper i Italien. Der skal ifølge de seneste Efterretninger være indgaaet og undertegnet en Alliance-Tractat mellem Keiseren af Frankrig og Kongen af Sardinien. Disse Hoffe ere blevne endnu nøiere forenede ved Prinds Napoleons Ægteskab den 30te Januar med Prindsesse Clotilde, Kongen af Sardiniens Datter. Paa Grund af de italienske Uroligheder foretage Frankrig og Østerrig sig storartede Rustninger, hvoraf man med Sikkerhed venter, at en Krig er nær forestaaende, og at Frankrig vil optræde i Italien imod Østerrig. Studenterne i Padua og Pavia have gjort urolige Demonstrationer, hvorfor en Mængde af dem ere blevne arresterede. Ogsaa i andre Dele af Italien høre Arrestationer til Dagens Orden, og alene i Lombardiet udgjør de Fængsledes Antal over 2,000, og dette Antal forøges stadigen og Politipersonalet forstærkes. At den patriotiske Aand har gjennemtrængt baade Ældre og Yngre, sees deraf, at de Studerende ved Universiteterne i det nordlige Italien have sendt en Opfordring til

de Studerende i Rom at være enige i Handlingens Øieblik; og endog Skolebørnene i de italiensk-østerrigske Besiddelser have negtet at lære Tydsk. Man kan af alle Ting slutte sig til, at denne Bevægelse ikke striver sig fra nogle faa Bruushoveder, men er udgaaet fra det ganske Folk; eller som Kong Victor Emanuel udtrykker sig i sin Thron-tale ved Kamrenes Aabning: „et Smertensskrig høres over hele Italien." — Frankrig havde ved Begyndelsen af indeværende Aar 33 færdige Skruelinieskibe, (hvoraf 28 ere løbne af Stabelen siden 1852) 6 ere under Bygning, og i Toulon armeres for Nærværende 52 Skibe. I Marseille oprettes 35 nye Krigsmagaziner, og i Byens Havn ligge 40 Skibe, som ere leiede alene til Depoter; Feltbageriets Vogne ere indrettede til at levere 35,000 Rationer Brød om Dagen, og de militaire Authoriteter vente paa en Leverance af 12 Millioner Patroner. Kanonstøberierne have allerede leveret 650 Kanoner, en uhyre Masse Heste og Muulæsler ere blevne opkjøbte, 150,000 congrevske Raketter ere affendte til Marseille, og endelig ere 8,000 algierske Tropper afgaaede til Lyon, for at forstærke Armeen der. Den 1ste Juni vil Frankrig have 682,000 Mand paa Benene, hvoraf 497,000 marschfærdige. — Østerrigs Infanteristyrke udgjør paa Krigsfod 519,000 Mand, dets Cavalleri 71,000 Mand med 61,000 Heste, dets Artilleri 55,000 Mand, 30,000 Heste og 1152 Kanoner, og Ingenieurtropperne og Pionererne 21,000 Mand med 3,600 Heste, ialt 666,000 Mand, 94,600 Heste og 1152 Kanoner. — Sardiniens Armee i Fredstid er 48,000 Mand, hvoraf 30,000 Mand Infanteri, 5,000 Mand Cavalleri, 4,000 Mand Artilleri, 1,000 Ingenieurtropper, Resten hører til Trosset, samt henved 8,000 Heste. I Aaret 1848 viste imidlertid Sardinien, at det kunde reise en Armee paa henved 100,000 Mand. — England havde ved Begyndelsen af dette Aar 37 Skruelinieskibe, (hvoraf 20 ere løbne af Stabelen siden 1852) og 12 ere under Bygning tilligemed 15 andre Skrueskibe. I det Hele har England 523 Krigsskibe, hvoraf 167 Kanonbaade. I Tjeneste ere 176 Skibe, hvilke ere fordeelte over hele Verden, som følger: 32 i Ostindien og China, 25 ved den afrikanske Kyst, 16 i Middelhavet, 15 i Sydhavet, 15 i Nordamerika og Vestindien, 7 ved Sydostkysten af Amerika, 5 ved det gode Haab i Afrika og 61 hjemme. — Telegraphtouget er nu lykkeligen bleven nedlagt til Constantinopel og Dardanellerne, og dets Forlængelse til Ægypten skal snart paabegyndes.

Keiseren af Rusland synes at gaae frem paa Reformernes Vei, saaledes har han afsat 7 Gouverneurer, fordi de have modsat sig hans Planer og Ønsker at frigjøre Bønderne fra Livegenskabsbaandet, hvorpaa der arbeides med Iver, og er allerede sat igjennem i flere Gouvernementer. Ogsaa Rusland synes at forøge sine Stridskræfter, idet et Rygte gaaer, at der er paabudet Recruteringer i det Indre af Landet.

England synes heller ikke med Rolighed at see paa Frankrigs og Østerrigs Rustninger, men forstærker sin Krigsflaade, og har bestilt det størst mulige Antal af de saakaldte Armstrongs Kanoner, hvorover der gives følgende Beskrivelse:

„Til de forfærdeligste Hjælpemidler, som England, naar det gjøres fornødent, kan føre i Felten, hører som det nyeste og overordentligste Armstrong-Kanonen — et Vaaben med saa forbausende Egenskaber, at det meget sandsynlig kan foranledige en ligesaa stor Forandring i Krigsvæsenet, som Dampmaskinen har foraarsaget i Skibsfarten, eller Percussionslaasen ved Geværet. Armstrong-Kanonen ligner i sin Construction en forstørret Karabin. Den er lettere end almindelige Piecer, og, omendskjøndt længer i Røret, dog lettere at transportere. Det Projektil, det udslynger, er

et 18pundigt Stykke Jern, som paa en eiendommelig Maade er indfattet i et andet Metal, hvorved Frictionen gjøres uskadelig. Denne Kanons Kjærnskudvidde er 1,000 Alen, men saa stor er den Kraft og Hastighed, den giver Kuglen, at Skuddene i 9,000 Alens, eller næsten fire engl. Miles Afstand, slaae igjennem den massiveste Egetræesskive. En anden Eiendommelighed ved denne Kanon er dens Ilds overordentlige Præcision og den Nøiagtighed, hvormed den kan rettes ved mekaniske Midler. Paa 3,000 Alens Afstand har man med temmelig Nøiagtighed truffet en Rytter; i 1,000 Alens Distance traf man Skivens Centrum, der var 9 Tommer i Gjennemsnit, og da Kanonen, som sagt, ganske rettes ved mechaniske Midler, og efter hvert Skud igjen stiller sig i den tidligere Position, saa kan en formelig Hagel af Projektiler udslynges over en Gjenstand i den hurtigste Orden, saasnart man først har udfundet den rigtige Distance. Det er klart, at ved Landoperationer udvides Muligheden af Angrebet paa befæstede Punkter i en umaadelig Grad ved dette forfærdelige Vaaben. Paa Valpladsen virker den, i en Distance af 1,000 Alen, med Minie-Bøssens morderiske Nøiagtighed, og ligeledes turde den i Orlogsskibene frembringe med Tiden Resultater, som man endnu ikke drømmer om.

Senere har Capitain J. Norton opfundet et andet Skydevaaben, der efter Alles Sigende endog overgaaer ovennævnte. Der er bleven anstillet Prøver med det i Chatham, og alle de tilstedeværende Ingenieurer have været overraskede af dets Virkninger. Man anstillede først Experimenter med hans „Liquid fire riffle shell,“ et Projektil, der er tre Gange saa stort som en almindelig Spidskugle, men hult. I dets Huulning er der en Glaskapsel, som indeholder den flydende Ild, hvoraf Projektilet har faaet sit Navn. Den chemiske Blanding er endnu Opfinderens Hemmelighed. Naar denne Blanding kommer i Berøring med brændbare Stoffer, antændes det øieblikkelig — der behøves kun, at Kuglen slaaer an mod et fast Legeme for øieblikkelig at springe. Uagtet de Sække, man brugte som Maal, vare gjennemblødte af Regn, antændtes de øieblikkelig, og nogle Secunder efter stode de i lys Lue. Capitain Norton tilbyder sig at stikke ethvert Linieskib i Brand med Kugler af samme Construction, men større Dimensioner, og Enhver, der den 10de Februar var Vidne til hans Experimenter, tvivler ikke om, at han vil være istand dertil. Han gjorde ogsaa Forsøg med en nyopfunden Bøssekugle, som han har kaldt „spinster“ (Jomfruen) og en Slags nye Haandgranater (frictional igniters), hvoraf man venter sig stor Virkning.“

Det engelske Cabinet har gjennem Lord Cowley meddeelt den franske Regjering sine Anskuelser om det italienske Spørgsmaal og Midlerne til sammes fredelige Løsning; og at England agter, paa Grund af Frankrigs stærke Rustninger ved Middelhavet, at forøge den derværende Eskadre med 10 Krigsskibe. Stærkt Indtryk synes disse Meddelelser imidlertid ikke at have gjort paa den franske Keiser, thi Rustningerne fortsættes uafladelig.

Fra Haiti meldes, at Keiser Soulouque er afsat og Republiken proclameret. Keiseren maatte lade en Deel af sine Skatte i Stikken, da han flygtede. I de Kufferter, han ikke fik med, fandtes 28,000 Dubloner (448,000 Dollars) og 5 Millioner brasilianske Dalere.

Kirkelovene i Sverrig vedblive at fremkalde Adresser fra andre Lande. En saadan er nylig bleven indsendt fra Belgien, undertegnet af 525 Protestanter, hvori de bede Hans Majestæt om at fortsætte sine ædle Bestræbelser for at standse

Religionsforfølgelsen i Sverrig og virke for Samvittighedsfrihedens Indførelse. Regjeringen har tidligere været i Spidsen for Religionsfriheds-Bestræbelserne, der hidtil ere strandede paa Geistlighedens og Adelens forenede Modstand.

Mr. John M. Guthrie, som forlod Store Saltsøstad den 27de Novbr., giver en sørgelig Beskrivelse over de Lidelser, som baade Mennesker og Dyr af de til Troppernes Forsyning udsendte Forraadstog ere underkastede paa Sletterne, som Følge af den dybe Snee og det kolde Veir, hvis Lige ikke have fundet Sted de sidste 30 Aar. Flere Mennesker ere ihjelfrosne, hvoriblandt ti af Major Russells Mænd paa een Gang.

Notits.

Angaaende Tiendebøgerne og Listerne gjøres Grene og Conferencer opmærksomme paa, at flere af Tiendeyderne ofte have samme Navn, og følgelig er det nødvendigt at tilføie Fødestedets Navn til Alle, som betale Tiende; ligeledes maae alle Forandringer med Personerne nøiagtigen bemærkes, som Tilflytning og Fraflytning — fra hvilken Conference eller til hvilken Conference — om udelukt, om emigreret, om død, om optagen, efter Udelukkelse osv., saa at man kan vide at gjenfinde deres Navne, for at creditere dem de forskjellige Smaabeløb, de have betalt paa de forskjellige Opholdssteder.

Indbetalte Bogpenge.

	Rd.	Mk.	Sk.
S. Gudmundsen, Norge	50	"	"
A. P. Trane, Kjøbenhavn	6	1	"
Mathias Nilsson, Gøtheborg . . .	15	"	"
J. C. A. Weiby, Vensyssel	50	"	"
Summa	121	1	"

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 504 D. 5, Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af C. Widerborg.
Trykt hos F. E. Bording.